

Svajonų
ROMANAI

Jausmų egzotika

LUCY MONROE

Lemtingas aukcionas

/ 2012 sausis-vasaris

Knygute.lt

Lucy Monroe

LEMTINGAS AUKCIONAS

Romanas

Versta iš Lucy Monroe, The Shy Bride, 2010

© Lucy Monroe, 2010

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Neringa Milaknienė, vertimas iš anglų kalbos,
2011

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2012

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

Prologas

Sietlo uostas beveik niekuo nesiskyrė nuo šimtų kitų uostų, kuriuose Neo Stamosui teko lankytis nuo tada, kai jis tapo krovininio laivo *Hera* komandos nariu. Tada jam tebuvo keturiolika. Tačiau Neo šis uostas buvo nepaprastas, nes kaip tik jame pasikeitė jo gyvenimas. Šiame uoste jis kartą išlipo iš *Heros* ir niekada į ją negrįžo.

Neo ir jo draugas Zefyras Nikosas turėjo sumeluoti apie savo amžių, kad prieš šešerius metus jiems būtų leista prisidėti prie *Heros* komandos, tačiau tai buvo nedidelė kaina už tai, kad galėtų palikti gyvenimą Graikijoje. Neo ir Zefyras buvo Atėnų gatvių banditėliai, kuriuos siejo vienas troškimas – gyvenime pasiekti daugiau nei pakilti iki gaujos vadeivų.

Ir mes būtinai tai pasieksime, – mintyse prisiekė dvidešimtmetis Neo stebėdamas tekančią saulę.

– Pasirengęs kitam žingsniui? – angliškai paklausė Zefyras.

Neo linktelėjo galva, neatitraukdamas akių nuo artėjančio uosto.

- Daugiau niekada negyvensime gatvėse.

- Mums jau šešerius metus neteko taip gyventi.

- Tiesa. Tačiau mūsų gultų *Heroje* nepavaldintum ypatingu gyvenimo sąlygų pagerinimu.

- Taigi.

Neo pritarė, tačiau nieko nepasakė. Zefyras tai žinojo ir sutiko su Neo. Beveik bet kas buvo geriau nei raustis atliekose, kad išgyventum, ir dar stengtis laikytis kitų primestų taisyklių.

- Tačiau mūsų laukia dar geresni dalykai.

- Taip. Užtrukome šešerius metus, bet dabar turime pinigų, kad žengtume dar vieną žingsnį į priekį.

Šešeri metai sunkauso darbo ir pasiaukojimo. Jie stengėsi neišleisti nė vienos savo uždarbio drachmos.

Dviem vyrams, užaugusiems našlaičių prieglaudoje ir vėliau pabėgusiems į gatvę, tai buvo didelis pasiekimas. Būdai, kuriais jie sugebėdavo gauti drabužių, knygų ir kitų būtinų dalykų, buvo įdomūs, bet ne visada teisėti.

Kai Neo ir Zefyras nedirbdavo ar nelošdavo, kad padidintų savo skurdų uždarbį, skaitydavo viską, kas tik papuldavo į jų rankas apie verslą ir nekilnojamojo turto plėtrą. Kiekvienas do-

mėjosi skirtingais šios srities aspektais ir tapo atskirų sričių specialistais, taip sujungdami savo ypatingus gebėjimus ir neekvodami pastangų tiems patiems dalykams.

Dabar jų rankose buvo išsamus planas, kaip padidinti turimą turtą, iš pradžių nuperkant ir parduodant vieną kitą namą, kol galiausiai galės įgyvendinti pelningus didelius nekilnojamojo turto projektus.

- Netrukus visi išgirs apie verslo magnatus Zefyrą Nikosą ir Neo Stamosą, - buvo įsitikinęs Zefyras.

Neo lūpas papuošė ypač retai pasirodanti šypsena.

- Prieš mums sukankant trisdešimt.

- Prieš mums sukankant trisdešimt, - Zefyro balse skambėjo toks pat pasiryžimas, kokį Neo jautė širdyje.

Jiems pasiseks.

Nesėkmė nebuvo įtraukta į jų planą.

Pirmas skyrius

- Tu turbūt juokauji? - Neo Stamosas įsistebeilijo į įmantrų sertifikatą su vietinės labdaros organizacijos logotipu.

Jo seniausias ir vienintelis tikras draugas, ką jau kalbėti apie tai, kad dar ir verslo partneris, Zefyras Nikosas tikrai nusiteikęs papokštauti. *Juk jis, be abejo, juokauja.* Negali būti, kad šis sertifikatas skirtas Neo. Tikriausiai Zefyras paėmė jį kam nors kitam ir dabar tik erzina Neo.

- Aš kuo rimčiausiai nusiteikęs. Sveikinu trisdešimt penktojo gimtadienio progą, *filos mou.*

Kitaip nei pirmaisiais draugystės metais, kai jie stengdavosi tarpusavyje kalbėtis tik angliškai, kad kuo geriau išmoktų, dabar jie kalbėdavosi graikiškai, kad nepamirštų savo gimtosios kalbos.

- *Draugas* suprastų, kad tokios dovanos man nereikia.

- Priešingai, tik draugas žinotų, kad ši maža dovanėlė tau labai tinka ir netgi yra būtina.

- Privačios fortepijono pamokos? - Visiems metams. Nieku gyvu. - Nemanau.

Zefyras atsirėmė į rankų darbo raudonmedžio stalą, kainavusį daugiau nei jo per pirmuosius darbo metus gautas darbo užmokes-tis.

- O aš manau. Tu prakiškai lažybas.

Neo piktai pažvelgė į draugą žinodamas, kad, nors ir ką jis pasakys, atrods kaip verkš-

lenimas, o ne racionalūs argumentai. Jie vienas kitam ne kartą turėjo progų priminti, kad lažybos yra lažybos. Ir jis turėjo geriau pagalvoti, prieš lažindamasis su savo sukčiumi draugu.

Zefyras neslėpė suprantąs, kad Neo svarsto, kaip išsisukti.

- Galvok apie tai kaip apie gydytojo rekomendaciją.

- Gydytojo rekomendaciją? Kaip iššvaistyti valandą kartą per savaitę? Neturiu nė pusvalandžio, ką jau kalbėti apie valandą.

Neo papurtė galvą. Jo madingus vardinius kostiumus ne veltui pirkdavo ir pagal jo asmeninius poreikius pritaikydavo privilegijuota vyrų aprangos įmonė. Ir ne todėl, kad Neo patikdavo viešinti visam pasauliui, jog jis milijardierius. Jis paprasčiausiai neturėjo laiko apsipirkinėti.

- Nebent žinai ką nors, ko nežinau aš. - Pavyzdžiui, kad atšauktas vienas jų pasaulinių nekilnojamojo turto plėtros projektų. - Mano tvarkaraštyje nėra vietos fortepijono pamokoms.

Ir nesvarbu, ar jis pralaimėjo lažybas, ar ne.

- Tikrai vyksta šis tas, apie ką tu nežinai,

Neo. Tai vadinama gyvenimu ir jis vyksta aplink tave, bet tu toks užsiėmęs įmonės reikalais, kad jis lekia tau pro šalį.

- *Stamos & Nikos Enterprises* iš tikrųjų yra mano gyvenimas.

Zefyras su gailesčiu pažvelgė į draugą. Juk jis ir pats dirbo taip pat sunkiai, kad ankstesnis jų gyvenimas taptų tolima praeitimi.

- Įmonė turėjo būti mūsų raktas į naują gyvenimą, o ne vienintelis gyvenimo tikslas. Ar pamiršai, Neo? Mes ketinome tapti verslo magnatais, iki mums sukaks trisdešimt.

- Ir mums pavyko. - Jie uždirbo savo pirmąjį milijoną per trejus metus nuo tada, kai įžengė į Amerikos žemę. Po kelerių metų jau buvo multimiljonieriai ir, prieš Neo sukankant trisdešimt, jau valdė turta, kurio vertė viršijo milijardą dolerių. Šiuo metu jis su Zefyru buvo pagrindiniai bendrovės, kuriai priklausė kelių milijardų dolerių vertės turtas, akcininkai. *Stamos & Nikos Enterprises* ne tik buvo pavadinta ir jo vardu; šiai bendrovei jis atidavė savo dienas ir naktis.

Ir Neo toks gyvenimas visiškai tiko.

- Atmeni, norėjai nusipirkti didelį namą, sukurti šeimą? - priekaištingai paklausė Zefyras.

- Kai kurie dalykai keičiasi. - Kai kurios svajonės tebuvo vaikiškos fantazijos, ir geriau apie jas pamiršti. - Man patinka maniškiai aptamentai.

Zefyras nepritariamai dėbtelėjo.

- Esmė ne ta, Neo.

- O kokia? *Tu manai, kad man reikia išmokti skambinti fortepijonu?*

- Taip, aš iš tikrųjų taip manau. Net jei tavo gydytojas nebūtų įspėjęs tavęs labiau rūpintis savimi per paskutinį sveikatos patikrinimą, vis tiek akivaizdu, kad laikas ką nors paaukoti. Įvertinus kasdienį stresą, nebūtina būti gydytoju, kad suprastum, jog tavęs už kampo tykoja širdies smūgis.

- Sportuoju šešias dienas per savaitę. Mano valgiaraštį sudarinėja geriausias mitybos specialistas. Mano namų šeimininkė ruošia valgius tiksliai pagal nurodymus ir aš maitinuosi tikrai kur kas reguliariau nei tu. Mano kūnas yra puikios fizinės būklės.

- Miegi mažiau nei po šešias valandas ir neturi jokio būdo, kaip atsikratyti kasdienės įtampos.

- Kaip manai, kam aš sportuoju?

- Tai tik dar vienas būdas patenkinti poreikį

konkuruoti. Tu visada stengiesi išspausti iš savęs viską, ką gali.

Zefyras teisus. Juk jis petys į petį varžėsi kartu su Neo. Tik Zefyras jau prieš kelerius metus iš biuro išeidavo dažniau šeštą, o ne aštuntą valandą. Ir galbūt jis turėjo pomėgių, nesusijusių su nekilnojamojo turto plėtra ar investicijomis, tačiau tai nereiškė, kad jo gyvenimas buvo geresnis nei Neo. Jis paprasčiausiai buvo kitoks.

- Nieko blogo, kad mano platūs užmojai.

- Tiesa, - susiraukęs burbtelėjo Zefyras. - Kai žinai, kaip atkurti gyvenimo pusiausvyrą. O tu, mano drauge, neturi jokio gyvenimo.

- Mano gyvenimas - visavertis.

- Tu esi gabesnis už bet kurį mano sutiktą žmogų, tačiau tavo gyvenime nėra jokios jį įprasminančios atsvaros.

Juokiasi puodas, kad katilas juodas.

- Manai, kad fortepijono pamokos suteiks mano gyvenimui prasmės?

Gal Zefyruui pačiam reikia poilsio. Juk jis klieydi.

- Ne. Manau, kad jos suteiks tau galimybę kartą per savaitę pabūti Neo Stamosu, o ne Graikijos magnatu, kuris gali nevaržomas pirk-

ti ir parduoti įmones, ką jau kalbėti apie žmones.

- Aš žmonėmis neprekiuju.

- Ne, mes perkame nekilnojamąjį turtą, jį plėtojame ir parduodame. Ir mums puikiai sekasi iš to uždirbti. Tavo planai įvairinti mūsų investicijas ankstyvajame etape atsipirko, bet kada ateis laikas sustoti?

- Aš patenkintas savo gyvenimu.

- Tačiau tau vis negana to, ką pasieki.

- Galima pamanyti, kad tu - kitoks.

Zefyras gūžtelėjo pečiais. Pagal užsakymą pasiūtas itališkas kostiuminis švarkas slystelėjo jo pečiais kaip antra oda.

- Mes kalbamės apie tave. - Jis sukryžiuo rankas ant krūtinės ir įsmeigė akis į Neo. - Kada paskutinį kartą mylėjaisi su moterimi?

- Tie laikai, kai mes pasakodavomės apie savo pergales, jau praėjo, Zy.

Draugas šyptelėjo.

- Man visai neįdomus tavo pergalių skaičius. Ir net jei man tai būtų įdomu, negalėtum įvardyti nė vienos, nes niekada to nedarei.

- Po velnių, ką čia šneki? Aš mėgaujuosi seksu, kada tik noriu.

- Taip, seksu. Tačiau tu niekada su niekuo

nesimylėjai.

- Tarsi tai kuo nors skirtusi.

- Tu vengi artumo.

- Ir kaip, po galais, mes nukrypome nuo for-
tepijono pamokų iki psichologinių vapaliojimų?
Ir nuo kada tu ėmeisi postringauti apie šį
šlamštą?

Zefyras įsižeidė.

- Aš paprasčiausiai atkreipiu tavo dėmesį į
tai, kad tavo gyvenimo interesai labai siauri.
Tau reikia plėsti savo akiratį, pažvelgti toliau
už horizonto.

- Žinai, galėtum filmuotis kelionių agentūros
reklamoje. - Ir dar velniškai veidmainiškoje.

- Taip kalba draugas, kuris nenori, kad už-
verstum kojas nuo streso, nesulaukęs ketu-
riasdešimtojo gimtadienio.

- Iš kur tiek genialių minčių?

- Ar kartais gydytojas neįspėjo tavęs apie tai
po sveikatos patikrinimo? Praeitą mėnesį, kai
kartu žaidėme golfą, Gregoris pasivedėjo ma-
ne į šalį ir įspėjo, kad tiek dirbdamas, nuvarysi
save į kapus pirma laiko.

- Aš pasirūpinsiu, kad jam atimtų licenciją.

- Nieko panašaus tu nepadarysi. Jis - mūsų
draugas.

- Jis - tavo draugas, o man jis - gydytojas.

- Kaip tik apie tai aš kalbu, Neo. Tavo gyvenime nėra jokios pusiausvyros. Viskas tau tik veršlas ir darbas.

- Tai gal pakalbėkim apie tave? Jei visapusiškam gyvenimui tokie svarbūs santykiai, kodėl tu su niekuo jų neužmezgi?

- Aš susitikinėjau su moterimis, Neo. Ir dar, prieš tau pasakant, kad ir tu vaikštai į pasimatymus, leisk priminti, kad susitikti su moterimi dėl vienintelio tikslo - sekso - ir niekada jos daugiau nepamatyti, nėra vadinama pasimatymu. Tai vadinama *pakabinimu*.

- Kokiam amžiuje tu gyveni?

- Šiame. Lygiai kaip ir tu, mano drauge. Todėl nebūk šiknius ir priimk mano dovaną.

- Taip paprastai?

- Tai tu mieliau nevykdysi lažybų susitarimo?

Neo nežinojo, ką atsakyti.

- Aš nenoriu mokytis skambinti fortepijonu.

- O kadaise apie tai svajojai.

- Apie ką? Kada?

- Kai mes buvome berniukai ir gyvenome Atėnų gatvėse....